

нали очи, съ запечена кръвь по челото и по странитѣ. Погледна го, потопа очи въ земята и — ни дума.

— Кажи ми, Милене, кажи ми, сине, ако не си направилъ нищо, ако си |правъ, друга царщина е тукъ, но ще ходя, ще харча, хапката отъ устата си ще дамъ, ще те отърва.

— Не — кай — тейко. Нищо не съмъ направилъ. Смазаха ме, взеха ми здравето. Да мога само да мина отвждъ и тамъ да умра.

Когато си мислѣше всичко туй — а то бѣше всѣки день — Вълкадинъ стоеше както порано подъ брѣста и гледаше презъ границата. Милена го нѣмаше вече — нѣма ли да се мѣрне нейде изъ кѣра единъ бѣлъ и единъ червенъ конь и до тѣхъ — нѣма ли да види Милена — и децата ѝ. Но въ кѣра нивитѣ бѣха изкласили и хора нѣмаше. Само едни зелени жита и въ тѣхъ нацѣфтѣлъ много, много макъ, аленъ като кръвь.

Вълкадинъ стана, прибра кравата, за да я напжди къмъ село. Вървѣше безъ да подигне очи, безъ да погледне налѣво или надѣсно. Когато си дойде вкжщи, той чу, че въ собата старата му снаха, Кждра, говори съ нѣкого. Отбѣгваше да се срѣща съ хора, но сега каточе го бутна нѣкой и влѣзе. Насреща си видѣ Милена. Женитѣ станаха, Милена му цѣлуна ржка и заплака. Заплака и Кждра. Дълго време сълзитѣ на Милена течаха по лице-